

Oponentský posudek diplomové práce bakaláře umění pana Vojtěcha Hříbka „Klaunská tvorba na JAMU a DAMU a spojení s Dialogickým jednáním“

Vsetínský Valach Vojtěch Hříbek to provedl, jak to umí: beze zbytečných slov čili přímočaře. Něco si předsevzal a předsevzaté splnil. Jak takřka nerudovsky praví v závěru: „Díky napsání této práce se mi podařilo zrekapitulovat, čím vším jsem za dobu svých studií prošel. Utříbil jsem si fakta a ujasnil jsem si, co je pro mě důležité. Díky tomu mám pocit, že psát tuto práci nebylo zbytečné a neztrácel jsem tím čas.“ (s. 59) – Doufám, že zmíněné poznání a pocity má po napsání diplomových prací většina našich studentů.

První, „objektivující“ polovina diplomky stručně seznamuje čtenáře s historií klaunství, vybranými pedagogy (Lecoq, Turba, Gulko, Oswaldová, Vyskočil), prací s maskou a dialogickým jednáním. Druhá, subjektivnější půle reflektuje Vojtovo studium klaunství na JAMU za vedení Daniela Gulka, na DAMU za vedení Petry Oswaldové a dále jeho cestu dialogickým jednáním na obou těchto školách. Je třeba říci, že právě tato druhá část tvoří pravé jádro Vojtova sdělení, kdežto ona první přece jenom trochu působí jako „povinná součást programu“. Svě studium klaunství popisuje Vojta konkrétně a korektně. To je ostatně jedna z jeho osobnostních kvalit. Zvláště brněnské etapě věnuje poctivou pozornost a dovede ji nahlédnout s větším odstupem. (Což je samosebou dáno tím, že v Brně byl o rok déle než u nás a má ho taky už dva roky za sebou.) Nejenže tedy představitivě a empaticky zpřítomňuje hromadu cvičení, které s Danielem Gulkem absolvoval, ale dovede je i kontextuálně interpretovat (přičknout jim smysl a vidět je v souvislostech celého studia). A někdy je schopen řečené i přesně dovršit osobním a osobitým dovětkem: „Viktór je můj klaun. /.../ Je daleko více podobný zvířeti než člověku. Je to úžasný tvor. Mám ho moc rád, protože to je přesně ta moje část, která nechce přemýšlet, ale jednat impulzivně a hlavně pořád něco dělat. Je hyperaktivní a neustále ve střehu. Jako pes, který pořád chce, abyste mu házeli míček.“ (s. 44) Škoda, že těchto noticek a postřehů, kterými by zažité věci hlouběji vstřebával a hlavně usouvztažňoval, není v diplomce více (a více rozvito). Mám za to, že je to způsobeno onou zmíněnou korektností, ne-li cudností, která jako by Vojtovi nedovolovala v tomto školním psaní projevit se víc naplno, víc za sebe, víc tázavě, možná že je to v jeho vnímání žánru diplomové práce už přes čáru, možná že je to pro něj v tuto chvíli příliš brzy. Text je přehledný a dokonce i přesvědčivý, ale jako by u něj tu a tam proběhla „deproblematizace“, abych parafrázoval název inscenace

Ctibora Turby, o kterém je v práci rovněž řeč. Proto bych se rád zeptal na to, co jsem v práci úplně nenašel:

V čem diplomant vidí největší (mentální?) rozdíl mezi Ateliérem klaunské scénické a filmové tvorby a Katedrou autorské tvorby a pedagogiky?

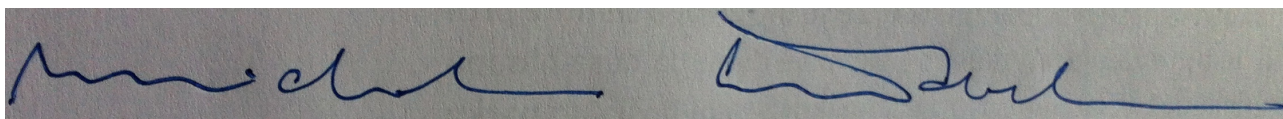
Co bylo pro diplomanta nejtěžší při pochopení studia na KATaP?

Diplomant se okrajově dotkl otázky vlastní pedagogiky, když přispíval do hodin Petry Oswaldové. Dovedl by si sebe více představit jako pedagoga? Co by ho zajímalo, jaký by byl a kdy to bude?

Na konci své práce Vojta natěšeně a kurážně (to jsou ostatně taky příznačné a sympatické rysy jeho valašské natury) píše: „Těším se, až opustím bezpečné prostředí školy a budu muset obstát v praxi.“

Nuže, přeju mu a doufám v to, abychom se navzájem úplně neopustili, ale aby náš člověk Hříbek v praxi obstál.

Jeho diplomovou práci doporučuji ku zdárnému obhájení.

A photograph of a handwritten signature in blue ink on a light-colored background. The signature is written in a cursive, flowing style and appears to read 'Michal Čunderle'.

V dokonalé úctě doc. Michal Čunderle, Ph.D.

V Černém Volu dne 3. června 2018